

Arrest

nr. 254 364 van 11 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 1 februari 2021.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 maart 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker op 13 augustus 2019 had ingediend op grond van artikel 9bis van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.08.2019 werd ingediend en die op datum van 21.01.2020 werd geactualiseerd door :

M., M. (R.R. ...)
Geboren te Tbilissi op X
Ook gekend als : M., M. (°X; Georgië)
M., M. (°X; Georgië)
M., M. (°X; Georgië)
Wettelijk vertegenwoordiger van:
M., T. (geen R.R.)
Geboren te Parijs op X
Nationaliteit: Georgië
Adres: ...

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 13.05.2008 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en maar verbleef illegaal in België tot hij op 11.07.2011 een tweede asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 13.07.2011 met een beslissing van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 01.08.2011 keerde betrokkene vrijwillig terug naar Georgië met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie. Op 01.02.2012 diende betrokkene een asielaanvraag in te Polen maar op 10.02.2012 werd hij gearresteerd in Duitsland. De Duitse autoriteiten droegen betrokkene op 25.04.2012 over aan Polen. Op 14.05.2012 diende betrokkene een derde asielaanvraag in België. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 28.06.2012 met een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene werd door onze diensten gerepatriëerd naar Polen op 03.09.2012. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt verder dat hij op 09.07.2013 een asielaanvraag indiende in Frankrijk. De Franse autoriteiten vroegen op 26.07.2013 meer informatie mbt. betrokkene. Na die datum bevat het administratief dossier van betrokkene geen bewijzen meer van zijn aanwezigheid tot huidige aanvraag 9bis. De duur van de in België ingediende asielprocedures – namelijk zes maanden voor de eerste, twee dagen voor de tweede en anderhalve maand voor de derde– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Het feit dat zijn zussen, mevrouw M. V. en mevrouw M.S., de Belgische nationaliteit hebben evenals zijn beide schoonbroers, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn volledige privé- en gezinsleven zich in België zou afspelen waarbij hij verwijst naar de aanwezigheid van zijn twee zussen in België evenals naar het gezin I. waarbij hij verblijft. Een terugkeer naar Georgië zou er volgens betrokkene toe leiden dat zijn gezinsleven zwaar onder druk zou komen te staan en dat hij zijn familie hier nooit meer zou terug zien. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad twee zussen heeft die de Belgische nationaliteit verworven hebben en dat zij samen met hun gezin in België verblijven. Echter, betrokkene woont niet samen met deze familieleden en evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond. Betrokkene verwijst naar de familie I. als zijnde familie maar laat na de verwantschap verder te verduidelijken. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien dat hij twee kinderen heeft (betrokkene heeft nog een dochter I. N., geboren te Parijs op 28.06.2013). Echter, noch zijn echtgenote (mevrouw S. M.) noch zijn dochter maken deel uit van huidige aanvraag 9bis. Ze worden ook niet vermeld op de bijhorende woonstcontrole. Betrokkene verduidelijkt niet waar zijn echtgenote en dochter zijn, meer nog hij maakt geen melding van hen in huidige aanvraag 9bis. Bovendien stellen we vast dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat betrokkene jarenlang in Frankrijk verbleven heeft (zijn dochter is op 28.06.2013 in Parijs geboren, hij vroeg asiel in Frankrijk op 09.07.2013 en zijn zoon is op 28.05.2014 te Parijs geboren) en het administratief dossier bevat geen enkel objectief bewijs van de aanwezigheid van betrokkene op het Belgische grondgebied in de periode tussen 03.09.2012 (repatriëring door onze diensten naar Polen) en huidige aanvraag 9bis. Betrokkene toont aldus zelf aan dat hij perfect in staat om gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn Belgische familieleden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden vier getuigenverklaringen voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen noemenswaardige band meer heeft met Georgië en dat hij daar niemand heeft om naar terug te keren. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou

kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers bijna twintig jaar in Georgië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat hij op 01.08.2011 vrijwillig terugkeerde naar Georgië en dat hij er op 13.12.2011 in het huwelijk trad met zijn echtgenote. Uit zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn asielprocedure blijkt ook dat zijn ouders nog steeds in Georgië wonen. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen noemenswaardige banden meer zou hebben met Georgië niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor discriminatie en vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor discriminatie en vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij tot de Yezidische geloofsgemeenschap behoort en dat hij hierdoor bij een terugkeer naar Georgië zou behoren tot een sociaal en cultureel achtergestelde geloofsgemeenschap waarbij de Georgische meerderheid zou trachten de overgebleven Yezidi te assimileren. Ter staving hiervan legt betrokkene één niet gedateerde verklaring voor van VZW Mala Yezidis België en verwijst hij naar een rapport van de Canadese migratiedienst en naar een Wikipedia-artikel. Echter, deze verwijzing naar de algemene toestand in Georgië vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat hijzelf speciek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden. Uit de beslissing van het CGVS dd. 07.01.2008 blijkt bovendien dat: "(...) uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, duidelijk blijkt dat de in Georgië levende etnische Yezidi geen aan etnische afkomst gerelateerde problemen ondervinden in Georgië." Het louter verwijzen naar algemene rapporten van de Canadese migratiedienst en naar artikelen van Wikipedia is ruim onvoldoende om deze vaststelling van het CGVS te weerleggen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020).

Betrokkene verwijst in dit kader ook naar een mogelijke schending van artikel 9 EVRM omdat hij bij een terugkeer naar Georgië gehinderd zou worden in zijn geloof. Echter, ook het aangehaalde art. 9 EVRM, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene

situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 9 van het EVRM. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Georgië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Moskou, Rusland. Betrokkene verklaart enkel dat het een hachelijke en zelfs gevaarlijke onderneming zou zijn om zomaar naar Rusland te reizen om daar de aanvraag in te dienen, waarbij hij verwijst naar de oorlog uit 2008 tussen beide landen en benadrukt dat Rusland nog steeds militair aanwezig zou zijn in de regio. Echter, betrokkene verklaart niet waarom een oorlog die meer dan twaalf jaar in het verleden ligt, betrokkene momenteel verhindert naar Rusland te reizen. Betrokkene toont ook niet aan waarom de Russische aanwezigheid in de grensregio's hem verhindert naar Rusland te reizen. Betrokkene legt hiervan geen enkel bewijs voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere verwijzing naar de Russisch-Georgische oorlog in 2008 en de militaire aanwezigheid in de grensregio's volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Georgiërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Georgië. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Georgische burgers.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij reeds lange tijd in België zou verblijven, dat hij nog steeds bij zijn familie in België zou verblijven, dat hij ondertussen reeds tien jaar in België zou verblijven, dat hij en zijn gezin ondertussen een volledig nieuw sociaal en gezinsleven zouden opgebouwd hebben in België dat hij goed Nederlands zou spreken, dat hij een grote werkbereidheid zou tonen, dat hij bereid zou zijn om eender welke job te aanvaarden, dat hij actief stappen ondernomen zou hebben om de landstalen te leren, dat hij verschillende taalcursussen met succes gevolgd zou hebben, dat hij en zijn gezin goed geïntegreerd zouden zijn in de gemeente Asse, dat zij hun rekeningen zouden betalen, dat zij nooit moeilijkheden zouden veroorzaken, dat hij vriendelijk, betrouwbaar en sociaal zou zijn, dat hij een welgemeende integratiewil zou tonen, dat hij vier getuigenverklaringen voorlegt evenals zes deelcertificaten Nederlandse taalessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker verwijt de verwerende partij ook een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, bis van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard.

Dat verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker zich dient te beroepen op artikel 9.2 Vw.

Dat verzoeker wil verwijzen naar de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) " dat de Overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen; deze motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen, draagkrachtig en deugdelijk..."

" Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende¹.

Dat verzoeker opmerkt dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoekers motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat de beslissing van verweerder nergens afdoende motiveert waarom verzoekers verblijf in België, verzoekers duurzame sociale bindingen in België, geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken.

Dat dienaangaande verzoeker opnieuw verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State die reeds stelde dat

“Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, bis zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te vragen.”

(R.v.St. nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVÉLIER, B.)

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Teruggaan naar haar land van herkomst is bijzonder moeilijk gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de psychologische toestand die hiermee in verband staat.

Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat het element van integratie geen buitengewone omstandigheid is.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Er kan niet verwacht worden dat mijn verzoeker, zich naar het land van herkomst begeeft om vandaaruit aldaar bij de Belgische diplomatieke post een machtiging tot verblijf aan te vragen in Moskou, duizenden kilometers verwijderd van zijn eigen hoofdstad.

Conform de toepassing van de Russische verblijfswetgeving kan verzoeker geen verblijfstitel bekomen die hem zou toelaten op legale wijze gedurende meer dan drie maand in Moskou te verblijven (cf. toelichting over interpretatie Dienst Vreemdelingenzaken van het begrip ‘plaats van oponthoud in het buitenland’ in artikel 9.2 Vreemdelingenwet: niet-precair verblijf/legaal verblijf voor drie maanden).

Wanneer verzoeker zich voor de aanvraag en afgifte van dat visum annex verblijfsmachtiging naar Moskou zou moeten begeven, dreigt hij immers op het ‘propiska-svsteem’ te stuiten. Bij aankomst in Moskou zou hij zich moeten aanmelden bij de lokale politionele autoriteiten om zich te laten registreren en een aanvraag in te dienen teneinde een verblijfstitel te bekomen die hem zou toelaten daar op legale wijze gedurende meer dan drie maand te verblijven. Of deze aanvraag zou ingewilligd worden, is absoluut onzeker. Uit een landenrapport van het Bureau of Democracy, Human Rights and Labor van de U.S. Department of State blijkt dat personen die verhuizen binnen of naar Rusland, ernstige problemen ervaren bij registraties in bepaalde steden, waaronder Moskou (DEPARTMENT OF STATE, Russia, Country Reports on Human Rights Practices Released by the Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor March 4, 2002 ([http://www.state.gov/g/drl/rls/hrrpt/2001/eur/8331 .htm](http://www.state.gov/g/drl/rls/hrrpt/2001/eur/8331.htm))).

"The Constitution provides citizens with the right to choose their place of residence freely; however, some regional governments continued to restrict this right through residential registration rules that closely resemble the Soviet-era "propiska" (pass) regulations. Although the rules were justified as a notification device rather than a control system, their application has produced many of the same restrictive results as the propiska system. Citizens must register to live and work in a specific area within 7 days of moving there. Citizens changing residence within the country, as well as persons with a legal claim to citizenship who decide to move to Russia from other former Soviet republics, often face enormous difficulties or simply are not permitted to register in some cities. Corruption in the registration process in local police precincts is a problem. Police demand bribes when processing registration applications and during spot checks for registration documentation. UNHCR and refugee rights NGO's cited Stavropol, Krasnodar, Moscow, and St. Petersburg as being the cities least open to migrants

(although some NGO's dispute including St. Petersburg on this list). The fees for permanent and temporary registration remained low. The Government and city governments of Moscow and other large cities defended registration as necessary in order to control crime, keep crowded urban areas from attracting even more inhabitants, and earn revenue. "

Sinds de bomaanslagen door 'terroristen uit de Kaukasus' in Moskou enkele jaren geleden geldt dit probleem des te meer inzake dergelijke aanvragen van personen uit de Kaukasus.

Een rapport over de Russische verblijfswetgeving van de mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch stelt dat het propiska-systeem het recht op bewegingsvrijheid en andere mensenrechten aantast en bijgevolg reeds meerdere malen ongrondwettelijk werd bevonden door het Russisch Grondwettelijk Hof. Desondanks blijft dat propiska-systeem gehandhaafd in de eerste plaats in Moskou. Het rapport stelt dat de burgemeester van Moskou de politie de opdracht gaf het oude registratiesysteem te handhaven, dat het in Moskou gehanteerde registratiesysteem het strengste is van gans Rusland, dat de politie het uiterst discriminatoir toepast ten nadele van personen met een donkerder huidskleur en dat dit alles gepaard gaat met veralgemeende afpersing, vernietiging van identiteitsdocumenten, aantasting van de privacy en zelfs aantastingen van de fysieke integriteit.

Dat de doortastende manier waarop de Moskouse politie met niet-geregistreerde 'vreemdelingen' omgaat, nog steeds bestaan wordt ook bevestigd door een rapport van het U.S. State Department

(...)

d. Freedom of Movement within the Country, Foreign Travel, Emigration, and Repatriation

The Constitution provides for these rights; however, the Government placed restrictions on freedom of movement within the country, migration, and foreign travel.

The Government has imposed registration requirements on domestic travel. All adults are issued internal passports, which they must carry while traveling and must register with local authorities for visits of more than 3 days (in Moscow for visits more than 24 hours); however, travelers not staying in hotels usually ignored this requirement. These internal passports also are required for obtaining many governmental services. There have been several disputes between the central authorities and regional governments regarding the internal passports.

The Constitution provides citizens with the right to choose their place of residence freely; however, some regional governments continued to restrict this right through residential registration rules that closely resemble the Soviet-era "propiska" (pass) regulations. Although authorities justified the rules as a notification device rather than a control system, their application produced many of the same restrictive results as the propiska system. Citizens must register to live and work in a specific area within 7 days of moving there. Citizens changing residence within the country, as well as persons with a legal claim to citizenship who decide to move to the country from other former Soviet republics, often faced great difficulties or simply were not permitted to register in some cities. Corruption in the registration process in local police precincts remained a problem. Police demanded bribes when processing registration applications and during spot checks for registration documentation. UNHCR and refugee rights NGOs cited Stavropol, Krasnodar, Moscow, and St. Petersburg as being the cities least open to migrants (although some NGOs dispute including St. Petersburg on this list). The fees for permanent and temporary registration remained low. The Government and city governments of Moscow and other large cities defended registration as necessary in order to control crime, keep crowded urban areas from attracting even more inhabitants, and earn revenue. The City of Moscow -was forced to defend its registration requirement in court. Despite nearly 3 years of litigation, the registration requirement remained in effect, and the practice—which police reportedly used mainly as a means to extort money-continued at year's end.

While federal law provides for education for all children in the country, regional authorities frequently denied access to schools to the children of unregistered persons, asylum seekers, and migrants because they lacked residential registration (see Section 5).

According to NGOs, the city of Moscow and some others frequently violated the rights of nonresidents and ethnic minorities, as well as the rights of those legitimately seeking asylum. Moscow police, particularly special duty OMON units, conducted frequent document checks, particularly of persons who were dark-skinned or appeared to be from the Caucasus. There were many credible reports that police imposed fines on unregistered persons in excess of legal requirements and did not provide proper receipts or documentation of the fine. According to HRW and church ministries tracking interethnic

violence, it was not unusual for darker-skinned persons to be stopped at random and for officers to demand bribes from those without residence permits. (...)

Sinds de bomaanslagen door 'terroristen uit de Kaukasus' in Moskou enkele jaren geleden geldt dit probleem des te meer inzake dergelijke aanvragen van personen uit de Kaukasus. Dat de doortastende manier waarop de Moskouse politie met vreemdelingen omgaat, nog steeds bestaat, wordt ook bevestigd door dat recent rapport van het Bureau of Democracy, Human Rights and Labor van de U.S. Department of State : blijkt dat personen die verhuizen binnen of naar Rusland, ernstige problemen ervaren bij registraties in bepaalde steden, waaronder Moskou

National/Racial/Ethnic Minorities

The law prohibits discrimination based on nationality; however, Roma, persons from the Caucasus and Central Asia, and dark skinned persons and foreigners faced widespread governmental and societal discrimination, which was often reflected in official attitudes and actions (see section 1.C.).

(...)

Federal and local measures to combat crime continued to be applied disproportionately to persons appearing to be from the Caucasus and Central Asia. Police reportedly beat, harassed, and demanded bribes from persons with dark skin, or who appeared to be from the Caucasus, Central Asia, or Africa. Ethnic Azerbaijani vendors alleged that police frequently used violence against them during document checks at markets in St. Petersburg.

Authorities in Moscow subjected dark-skinned persons to far more frequent document checks than others and frequently detained them or fined them in amounts that exceeded legally permissible penalties. Police often failed to record infractions against minorities or to issue a written record to the alleged perpetrators.

(...)

Het niet bekomen van een dergelijke verblijfstitel impliceert dat verzoeker zich voor de aanvraag van een verblijfsmachtiging niet tot de Belgische diplomatieke post in Moskou kan wenden. Verzoeker kan die machtiging dus nergens bekomen aangezien de Belgische ambassade in Moskou de enige diplomatieke post is die voor de verblijfsmachtiging bevoegd kan zijn en dergelijke niet-precaire verblijfstitel dient op de Belgische diplomatieke post voorgelegd te worden bij de indiening van een aanvraag op basis van artikel 9,2 Vreemdelingenwet.

...

In deze omstandigheden kan niet verwacht worden dat mijn verzoeker zich naar zijn land van herkomst begeeft om aldaar naar Rusland te reizen bij de Belgische diplomatieke post te Moskou een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Zelfs de moscowtimes stelt het duidelijk in 2013

<https://www.themoscowtimes.com/2013/01/16/the-propiska-sends-russia-back-to-the-ussr-a20668>

Dat dergelijk motivering uiteraard niet afdoende is.

Derhalve is de aanvraag ontvankelijk.

Dit houdt in dat verzoeker op het ogenblik dat hij zijn aanvraag indiende bij de Burgemeester van de Stad inzake de toepassing van artikel 9, bis van de wet van 15.12.1980, dat verweerder met het element van de toestand in het land van herkomst en het verblijf bij de beoordeling van de gegrondheid wel degelijk met alle elementen diende te weerhouden teneinde tot gegrondheid te besluiten.

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de

ontvankelijkheid, en de gegrondheid van zijn aanvraag, wanneer deze geen rekening hield met de integratie, emotionele band van verzoeker met ons land en de andere argumenten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

2.2.2. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.2.3. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker voert een schending aan van de formele motiveringsplicht en betoogt dat nergens afdoende wordt gemotiveerd waarom zijn verblijf en zijn duurzame bindingen in België geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Verzoeker kan niet worden gevolgd om de volgende redenen:

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij reeds lange tijd in België zou verblijven, dat hij nog steeds bij zijn familie in België zou verblijven, dat hij ondertussen reeds tien jaar in België zou verblijven, dat hij en zijn gezin ondertussen een volledig nieuw sociaal en gezinsleven zouden opgebouwd hebben in België dat hij goed Nederlands zou spreken, dat hij een grote werkbereidheid zou tonen, dat hij bereid zou zijn om eender welke job te aanvaarden, dat hij actief stappen ondernomen zou hebben om de landstalen te leren, dat hij verschillende taalcursussen met succes gevolgd zou hebben, dat hij en zijn gezin goed geïntegreerd zouden zijn in de gemeente Asse, dat zij hun rekeningen zouden betalen, dat zij nooit moeilijkheden zouden veroorzaken, dat hij vriendelijk, betrouwbaar en sociaal zou zijn, dat hij een welgemeende integratiewil zou tonen, dat hij vier getuigenverklaringen voorlegt evenals zes deelcertificaten Nederlandse taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Verzoeker kent dus, na het lezen van deze motivering, de reden waarom zijn verblijf en bindingen in België niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden, met name omdat ze slechts relevant zijn bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. Dit standpunt van de verwerende partij is in lijn met de rechtspraak van de Raad van State, die van oordeel is dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De Raad stelt vast dat de verwerende partij het daar niet bij heeft gehouden, maar ook een onderzoek heeft gevoerd naar verzoekers aanwezigheid op het Belgische grondgebied, om tot de conclusie te komen dat daarvan geen enkel objectief bewijs voorligt voor wat betreft de periode tussen 3 september 2009 en de huidige aanvraag. Verder stelt zij dat dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM en dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden niet van die orde zou zijn dat dat in zijn geval wel zo zou zijn. Verzoeker, die deze motieven volstrekt ongemoeid laat, toont niet aan dat zij hem geen inzicht zouden geven in de beweegredenen van de verwerende partij. De door hem aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht is derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker betoogt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zich naar zijn land van herkomst begeeft om van daaruit bij de Belgische diplomatieke post in Moskou, duizenden kilometers verwijderd van zijn eigen hoofdstad, een machtiging tot verblijf aan te vragen. In toepassing van de Russische verblijfswetgeving kan hij geen verblijfstitel bekomen die hem zou toelaten om legaal in Moskou te verblijven voor een periode van meer dan drie maanden, zo stelt hij. Hij verwijst ter zake naar problemen in het kader van het propiska-systeem met de registratie Moskou, vooral voor personen uit de Kaukasus.

De Raad stelt vast dat hoewel verzoeker reeds in zijn aanvraag had aangevoerd dat hij in de onmogelijkheid was om zijn aanvraag in Moskou in te dienen, hij dat heeft gedaan op hele andere gronden dan deze die hij nu, in zijn verzoekschrift heeft aangebracht. In de aanvraag luidde het immers als volgt:

5c. Administratieve onmogelijkheid

Het belang van verzoeker om zijn aanvraag in België in te dienen vloeit eveneens voort uit het feit dat er geen Belgische ambassade noch consulaat gelegen is in Georgië. In Georgië bevindt zich slechts een ereconsul dewelke onbevoegd is voor het verlenen van humanitaire visa voor een langer verblijf in België.

De bevoegde ambassade voor Georgië is de Belgische ambassade in Moskou (Rusland) hetgeen echter irrelevant is voor verzoeker aangezien deze stad zich niet in het land van herkomst bevindt:

"Het argument dat er geen Belgische ambassade noch consulaat in het land van herkomst (Georgië) is, was voor de verzoekende partij van doorslaggevend belang om, in haar verzoek om machtiging op grond van artikel 9bis vreemdelingenwet, te trachten aan te tonen dat dit verzoek niet in het buitenland bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend. De stelling dat dit op het Belgische consulaat in Moskou kon gebeuren overtuigt niet, nu deze stad niet in het betrokken land van herkomst ligt en evenmin wordt aangegeven of die consulaire post ook deze is die bevoegd was voor de verblijfplaats van de verzoekende partij." (Raad van State, 18 november 2003, nr. 125.397, T.Vreemd. 2008 (samenvatting), afl. 2, 136. ...)

Men kan niet redelijkerwijze verantwoorden dat verzoeker zijn aanvraag in Moskou moet indienen, laat staan dat verzoeker op de hoogte had kunnen zijn dat de ambassade in Moskou hiervoor bevoegd was.

De gewapende conflicten met Rusland, niet in het minst de recente (2008) oorlog tussen beide landen maakt het voor verzoeker uiteraard een hachelijke en zelfs gevaarlijke onderneming om zomaar naar Rusland te reizen om een aanvraag in te dienen. (https://en.wikipedia.org/wiki/Russo-Georgian_War) Rusland is overigens nog steeds militair aanwezig in de Georgische grensgebieden Abchazië en Zuid-Ossetië.

Verzoeker verkeert hierdoor in de onmogelijkheid een aanvraag in te dienen in het land van herkomst gezien hij daarvoor naar Rusland dient te reizen, (waarvoor hij tevens eerst aan de nodige visa dient te raken)."

De verwerende partij heeft daarop als volgt geantwoord in de bestreden beslissing:

“Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Georgië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Moskou, Rusland. Betrokkene verklaart enkel dat het een hachelijke en zelfs gevaarlijke onderneming zou zijn om zomaar naar Rusland te reizen om daar de aanvraag in te dienen, waarbij hij verwijst naar de oorlog uit 2008 tussen beide landen en benadrukt dat Rusland nog steeds militair aanwezig zou zijn in de regio. Echter, betrokkene verklaart niet waarom een oorlog die meer dan twaalf jaar in het verleden ligt, betrokkene momenteel verhindert naar Rusland te reizen. Betrokkene toont ook niet aan waarom de Russische aanwezigheid in de grensregio's hem verhindert naar Rusland te reizen. Betrokkene legt hiervan geen enkel bewijs voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere verwijzing naar de Russisch-Georgische oorlog in 2008 en de militaire aanwezigheid in de grensregio's volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Georgiërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Georgië. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Georgische burgers.”

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verwerende partij heeft geantwoord op de argumenten zoals verzoeker ze had aangevoerd in zijn aanvraag. Met de compleet nieuwe insteek die hij thans aan de Raad voorlegt kan geen rekening worden gehouden, nu het uitgangspunt bij de beoordeling van de deugdelijkheid van de motieven de aanvraag is die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. De bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust immers op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.2.4. Verzoeker, die de overige motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat, toont niet aan dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland” om vervolgens tot de onontvankelijkheid van de aanvraag te besluiten*. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat hierover niet afdoende werd gemotiveerd. Het enig middel kan dus niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNAGERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS